

Dosarul nr. 3ra-923/18

Prima instanță: Judecătoria Strășeni, sediul Călărași (jud: E. Bolocan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru)

Î N C H E I E R E

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Svetlana Filincova
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de Cooperativa de Consum din satul Dereneu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Cooperativa de Consum din satul Dereneu împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Cooperativa de Consum din satul Dereneu și s-a menținut hotărârea din 10 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași,

c o n s t a t ă :

La 16 mai 2016 Cooperativa de Consum din satul Dereneu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, prin decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 1438 din 31 decembrie 2015 s-a dispus încasarea din contul Cooperativei de Consum Dereneu în beneficiul bugetului de stat a impozitului pe venit în sumă de 953 lei, contribuțiilor de stat obligatorii în sumă de 5 072 lei, contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii în sumă de 1 323 lei și a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală în sumă de 1 764 lei.

Decizia respectivă reclamantul a considerat-o neîntemeiată și contrară prevederilor legale, din care considerente la 13 ianuarie 2016 a înaintat contestație, solicitând anularea acesteia.

A menționat că, prin decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 92 din 11 februarie 2016, cererea prealabilă a fost respinsă, iar la 09 martie 2016 a înaintat contestație către Inspectoratul Fiscal Principal de Stat, cu solicitarea anulării deciziei nr. 1438 din 31 decembrie 2015, însă prin decizia Inspectoratului Fiscal Principal de Stat nr. 79 din 15 aprilie 2016, contestația a fost respinsă ca neîntemeiată, fiind specificat că Cooperativa de Consum din satul Dereneu este obligată să execute decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 1438 din 31 decembrie 2015, care poate fi contestată în instanța de judecată.

Astfel, reclamantul a explicat că potrivit deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 1438 din 31 decembrie 2015, temei pentru aplicarea sancțiunii fiscale a servit faptul că, contrar prevederilor art. 88 alin. (1) din Codul fiscal, contribuabilul în anul 2014 nu a calculat impozit pe venit din salariu în sumă de 953 lei din fondul de salariu nedeclarat în sumă de 22 054 lei, făcându-se totodată trimitere și la prevederile Hotărârii Guvernului nr. 165 din 09 martie 2010 cu privire la cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real, în temeiul căroră a fost reținut faptul că contribuabilul în anul 2014 nu a calculat salariu pe deplin, diferența constituind suma de 22 054 lei.

La fel, potrivit deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 1438 din 31 decembrie 2015 a fost reținut și faptul că contrar prevederilor art. 92 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, informația IALS14 pentru anul 2014 și IRV14 pentru luna decembrie 2014 nu a fost veridică și prin urmare, cu încălcarea art. 3, anexa 3 pct. 1.1 din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2014, contribuabilul nu a calculat și nu a achitat cotele de asigurări sociale în sumă de 5 072 lei și contribuțiile individuale de asigurări sociale în sumă de 1323 lei de la diminuarea bazei impozabile cu suma de 22 054 lei.

Reclamantul a considerat că actul administrativ contestat este nul din motiv că contravine prevederilor legii, iar în acest sens a invocat prevederile art. 6 alin. (1), art. 20 alin. (1) din Legea salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002, art. 131 alin. (1), (2) și art. 97 alin. (1), (2) din Codul muncii.

De asemenea, a subliniat că potrivit pct. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 165 din 09 martie 2010, cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real (la întreprinderi, organizații, instituții cu autonomie financiară, indiferent de tipul de proprietate și forma de organizare juridică, în continuare - unități), cu excepția ramurii agriculturii și silviculturii, este calculat pentru un program complet de lucru în medie de 169 de ore pe lună.

În baza normelor citate, reclamantul a indicat că cuantumul salariului minim garantat în sectorul real este aplicabil în situația în care munca salariatului reprezintă un program complet de lucru, ceea ce constituie 169 ore lunar, iar în cazul în care ziua sau săptămâna de muncă a salariatului este parțială, retribuirea muncii se face proporțional timpului lucrat.

A precizat că, Cooperativa de Consum din satul Dereneu a încheiat contracte individuale de muncă cu trei salariați în care a fost indicată durata redusă a zilei de muncă (6 ore), iar calcularea salariului s-a efectuat reieșind din cuantumul salariului minim garantat în sectorul real, raportat la orele de muncă efectiv lucrate.

Reclamantul a opinat că nu există niciun temei de fapt și drept ce ar permite recalcularea fondului de salarizare ce urma a fi achitat de către Cooperativa de Consum din satul Dereneu, iar concluziile în acest sens cuprinse în actele administrative contestate, sunt eronate și contrare prevederilor legale.

A mai declarat că organul fiscal nu a dat apreciere justă probelor prezentate în cadrul examinării cazului de încălcare fiscală și anume, nu a luat în considerație și nu a dat apreciere corespunzătoare contractelor individuale de muncă prezentate și tabelelor de pontaj - documente care reflectă nemijlocit timpul de muncă negociat de părți și lucrat efectiv de către salariați, precum și rapoartele zilnice ale mașinilor de casă și control cu memorie fiscală, care la fel reflectă ora la care activitatea magazinelor a încetat și care deduce timpul de activitate efectivă a magazinului.

În rezultat, reclamantul a semnalat că Cooperativa de Consum din satul Dereneu în conformitate cu legislația a calculat și achitat salariile angajaților săi, motiv din care nu există temei pentru recalcularea acestora și respectiv, nu există temei pentru calculul și încasarea suplimentară a contribuțiilor de asigurări sociale.

Reclamantul și-a întemeiat acțiunea în baza art. 14-17, 19 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

A solicitat, anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 1438 din 31 decembrie 2015 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de Cooperativa de Consum din satul Dereneu și deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Călărași nr. 92 din 11 februarie 2016 asupra contestației împotriva deciziei nr. 1438 din 31 decembrie 2015.

Prin hotărârea din 10 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 07 august 2017, Cooperativa de Consum din satul Dereneu a declarat apel împotriva hotărârii din 10 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași.

Prin decizia din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Cooperativa de Consum din satul Dereneu și a fost menținută hotărârea din 10 iulie 2017 a Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași.

Pentru a decide astfel, prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe prevederile art. 221, 215 alin. (1) și (3), 233 alin. (1) și art. 8 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal.

În acest sens, din materialul probator instanța de apel a stabilit cu certitudine încălcarea de către contribuabil a legislației muncii în calitate de angajator, fapt ce a determinat pe cale de consecință tănuirea de către contribuabil a surselor de venit impozabil.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că sunt legale și întemeiate acțiunile organului fiscal de constatare a încălcărilor legislației fiscale, de încasare a impozitelor și altor contribuții obligatorii și respectiv, de aplicare a amenzilor și penalității pentru încălcările admise de către contribuabil.

În aceeași ordine de idei, Curtea de Apel Chișinău a evidențiat concluzia primei instanțe asupra faptului că, independent de clauzele contractuale individuale sau colective convenite de către salariați și angajator, reieșind din prevederile art. 9 și 10 din Codul muncii, salariatul are dreptul, iar angajatorul este obligat la achitarea la timp și integrală a salariului, în corespundere cu calificarea sa, cu complexitatea, cantitatea și calitatea lucrului efectuat și respectiv, în calitate de contribuabil Cooperativa de Consum din satul Dereneu era obligată să respecte în activitate sa prevederile Legii salarizării nr. 847-XV din 14 februarie 2002, Hotărârea Guvernului nr. 165 din 09 martie 2010 cu privire la quantumul minim garantat al salariului în sectorul real coroborate cu prevederile art. 88 alin. (1), 92 alin. (1), (2) și (3) din Codul fiscal, art. 3, anexa 3 pct. 1.1 din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2014, precum și prevederile cap. III art. 6, anexa 1, pct. 1-3 la Legea cu privire la mărimea, modul și termenele de achitare a primelor de asigurare obligatorie de asistență medicală nr. 1593 din 26 decembrie 2002.

Argumentele apelantului referitoare la faptul că Cooperativa de Consum din satul Dereneu a încheiat contracte individuale de muncă cu trei salariați în care a fost indicată durata redusă a zilei de muncă (6 ore), iar calcularea salariului s-a efectuat reieșind din quantumul salariului minim garantat în sectorul real, raportat la orele de

muncă efectiv lucrate, instanța de apel le-a apreciat ca fiind neîntemeiate, întrucât la actele cauzei a fost anexată plângerea unor salariați adresată Inspecției Teritoriale de Muncă Călărași pe acțiunile angajatorului și anume, în privința faptului că angajatorul nu a achitat salariu pentru timpul real și suplimentar de muncă, ceea ce a determinat diminuarea fondului de salarizare și neplata contribuțiilor fiscale în modul prevăzut de legislația fiscală.

În contextul celor expuse, instanța de apel a considerat că nu au fost stabilite careva temeiuri de anulare a actelor administrative prin prisma art. 26 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ, iar argumentele apelantului sunt nefondate, declarative și nu constituie temei de casare a hotărârii contestate.

La 28 mai 2018 Cooperativa de Consum din satul Dereneu, a declarat recurs împotriva deciziei din 20 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că a fost emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material, fiind interpretată eronat legea.

A relevat că, în speță, actul administrativ contestat este nul din motiv că contravine prevederilor legii.

În acest sens, recurentul a reprodus circumstanțele de fapt ale cauzei, iar în drept a reiterat prevederile art. 6 alin. (1), art. 20 alin. (1) din Legea salarizării nr. 847 din 14 februarie 2002, art. 131 alin. (1), (2) și art. 97 alin. (1), (2) din Codul muncii, precum și pct. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 165 din 09 martie 2010 cu privire la cuantumul minim garantat al salariului în sectorul real.

Prin urmare, a apreciat că nu există niciun temei de fapt și drept ce ar permite recalcularea fondului de salarizare ce urma a fi achitat de Cooperativa de Consum din satul Dereneu, iar în astfel de condiții concluziile cuprinse în actele administrative contestate le-a considerat eronate și contrare prevederilor legale.

A relatat că organul fiscal nu a dat apreciere justă probelor prezentate în cadrul examinării cazului de încălcare fiscală, iar instanțele de judecată au ignorat acest fapt.

În consecință, a susținut că Cooperativa de Consum din satul Dereneu a calculat și achitat salariile angajaților săi în conformitate cu legislația și temei pentru recalcularea acestora și încasarea suplimentară a contribuțiilor de asigurări sociale nu există.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 20 februarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul declarat la 28 mai 2018, este în termen.

Prin referința din 09 iulie 2018, Serviciul Fiscal de Stat a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Cooperativa de Consum din satul Dereneu în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Cooperativa de Consum din satul Dereanu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale

specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Cooperativa de Consum din satul Dereneu.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Cooperativa de Consum din satul Dereneu, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

judecătorii

Valeriu Doagă

Svetlana Filincova

Tamara Chișca-Doneva